

RÉSZLET A REGÉNYBŐL

Amikor a kocsiból kiszállt még esett, de az ég már felkéklett a házak felett. Kifizette az utat, és amikor a taxi megfordult a kis utcában, ahova még behajthatott, letette a csomagját a földre, és becsukta a szemét. (Wellcome hazám!) Hűvös szél vágott át a tér felé, jól esett. Ez nagyon is ismerős volt, és bizalomgerjesztően „otthon hangulatú”. Szerette a hűvös időt, a hűvös eleganciájú embereket, volt bennük valami megnyugtató, ahogy a hús szellőben is, különösen napsütésben, arról tanúskodott ugyanis, hogy a világ nem megkérdőjelezhetetlenül fagyos, de nem is rohasztóan fülledt és áporodott. Kezdett feloldódni, kezdte jól, de legalábbis jobban érezni magát. Amikor kinyitotta a szemét az eső mosta ablaktáblákon már csillogott a nap. Erre már emlékezett. Tavasz séták jutottak róluk eszébe. (Hiszen tavasz van?) Ezt a klímát szerette igazán. Ezt a nyugodt és nedves, langyos ragyogást. Ez a kettősség vibrált benne is. Sosem tudta eldönteni, hogy hol a helye. Pedig ötvenévesen már illik színt vallani, hogy eszmék vagy emberek melyik csoportjába tartozunk. A tér most üres volt, és a nedves díszburkolat opálos fénnel párolgott, mintha a lakók felmostak volna távozás előtt. Úgy tűnt, még az üzletek is üresek voltak, a kávézók, a „legendás” étterem, ahova mindig beült, ha megérkezett. A szemközti terasz egyik asztalán pár otthagytott pohár árválkodott, félig telve esővízzel, harmatosan, mennyei békét sugározva fénylettek a tompa napsütésben. Magyarország egyik szép múltú, és dinamikusan fejlődő városa, úgy tűnt legalábbis, kihalt.

Egy darabig álldogált még egyedül, élvezte a magányt, melyben nem kellett tartoznia senkihez, amiben ő sem volt látható, legalábbis felismerhető, titokzatosnak gondolhatta magát, egészen pontosan bárminek gondolhatta, hiszen senki sem volt, akihez viszonyítani tudott, nem voltak kollégák, nem volt a „szakma”, sem az Építészkamara, sem a Minisztérium, nem volt senki sem. S jóllehet, az élmény merőben illuzórikus volt, ki kellett élveznie, hogy egyedül lehet, mert néha, ha egészen őszinte mert lenni magával, azt kívánta, bárcsak mindenki megdöglene. (Hogy gyűlöletből vagy pusztaságtól, azt nem tudta volna eldönteni.) De nem merete kimondani, mert az a személy, akinek látni szerette volna magát, sosem tett semmit sem *ezért*, mármint, hogy valóban *dögöljenek* is.

Elindult a szálloda felé. Böröndje bosszantóan zakatolt a háta mögött a köveken. Éhes volt, de úgy döntött, nem a „legendás” étterembe megy először, hanem átveszi a szobát. Az étterem onnantól kezdve vált legendássá, hogy a hatvanas években egyszer ott ebédelt egy híres, fővárosi színész. Az emléktábla ma is a bejárat mellett látható. Szürke, kopott műkö, néha koszorút akasztanak az alája felszerelt rozsdás vaskampóra. Már az évtized végére híre ment a helynek, és a hetvenes évek eleje óta minden művésznek, aki a városba látogat, kötelező legalább egyszer ott vacsoráznia.

Esténként halk cigányzene szól, világzenei áthallásokkal, újragondolt nóták, és fine dining kreációk. A fiatalok szeretik, de ebédelni az idősebb generáció is betér. A sarkon látott egy férfit. (Az egyetlen túlélő.) Fekete, hosszú kabátban ácsorgott, kezében újságot tartott, összehajtvá is nagyobb paksamétának tűnt, mintha belecsomagolt volna valamit. Ahogy közelebb ért, felismerte. Ismerte régről, ugyanabba a gimnáziumba jártak. A Browser volt. Pár évvel idősebb, csak. A város értelmiségének alja, vagy a prolik teteje, nehéz volt eldönteni. Budapesten végzett az egyetemen, aztán visszajött, „visszaköpték a sznobok”, nem kellett sem vidékies, félreérthető szívéllyesége, sem a berlini avantgarde, amiért rajongott, sem félelmet ébresztő megszállottsága nem kellett senkinek, hát visszajött, ivott tovább, mint addig is, csak akkor már nem dédelgetett hiú ábrándokat, amit tapasztalt, eltette magának, nem panaszkodott, nem is kérkedett. Írt a helyi újságba, de főleg építkezéseken dolgozott. A nevét onnan kapta, hogy kamaszkora óta mindenbe beleártotta magát, minden rendezvényen megjelent a kiállításmegnyitóktól a nyilvános meghallgatásokon, színházi előadásokon át a tüntetésekig. Az újságjába csomagolva lehetett könyv, de szalonna is. Fekete körmű ujjával szorongatta, és közben magában dűnnyögött. Nagy esélye lett volna a kilencvenes évek elején, hogy lelépjen nyugatra, imádták a szobrait, amiket mindenféle hulladékból hegesztett, csavározott össze, kapott volna ösztöndíjat is, de valamiért ő Budapestet választotta, már a gondolattól is, hogy el kéne mennie, honvágya volt. Szerencsére nem ismerte fel, elment mellette a bőrönddel, de Browser még a zakatolásra sem riadt fel gondolataiból. Most, láthatóan egy másik, fura és varázslatos ország polgára volt, más földrészen élt, valahol magában, mélyen eltemetve. Ritkán beszélt valakivel, akkor is zavartan, bocsánatkérő félmosollyal, szabadkozva, bár az is igaz, hogy páran tanúi voltak szenvedélyes, már-már egzaltált kirohanásainak is. (Őszintén szólva nem akart volna társalogni vele. „Ezekkel” nem tudott mit kezdeni. Ha egy agyament kriptonácival vagy egy begőzölt feministával társalgott, tudta, hogy előbb-utóbb kezelni tudja a helyzetet, az csak a The Mist, jönnek bosszút állni valami homályos sértődésükért, de ez már a Walking dead, „ezeket” a rendszerváltás óta már végleg felzabálta a saját tudatuk.) Zakatolt az agya, mint mögötte a bőrönd, ahogy haladt a szecessziós („szeci”, mondta rá Anikó affektálva) homlokzatú szálloda felé.

Amikor a kulcskártyával kinyitotta az egyébként még a hetvenes években felszerelt tömör tölgyfa ajtót, és belépett a szűk szállodai előszobába, a következő három nap szabadságvágyával és e szabadság felett érzett bizakodással a tekintetében pillantott bele a kicsit megkopott fényű, de hatalmas tükörbe. Egy nyugodt, kiegyensúlyozott, jól kereső ember nézett vissza rá. (Hátrafésült, hosszú, őszes haj, a füleknél kinyírva nullással, mintha egy régen forradalminak számító new wawe banda ma új erőre kapott billentyűse lenne, csontos arc, puhuló, de nem túl jelentős toka, sötétzöld szemek, egészében nézve egy jó fazon.) Jól szituált pofa, ahogy nagyanyja mondta volna, már divatos bőrdzsekijén is látszott, nem egy átlagos darab, vajszínű, vastag fém zipzáras, márkás és puha, szolid válltöméssel.

A franciaerkélyre nyíló ajtót nyitva hagyták a takarítók, esőszag áradt be rajta, meg a váratlan napsütés, és valami édeskés illat, parfüm, vagy sütemény szaga. Ismét a tükörbe nézett, végigsimította az állát, szép erős csont, markáns, férfias, magára mosolygott, mintha a képe nem is önmaga volna, vagy inkább éppen az volna ő, aki kívül marad a családon, a bűnön, és három napra átveszi a lelkiismeret minden terhét, míg hús-vér valója szabad és felelőtlen lehet, cinkosan még kacsintott is neki, mintegy beavatta a játékba, és átruházta rá magát, és hozzájárulását fogadta ehhez a piti összeküvéshez, és akkor egy pillanatra belefeledkezve az eső- és süteményillatú mágikus pillanatba elégedettnek érezte magát. Elengedte a gurulós bőrönd fogantyúját, a dzsekijét az ágyra dobta, és kivett egy kis üveg vodkát a (gyöngén felszerelt, langyos, és alig érezhetően dohsgazú) minibárból. Megfogadta pedig, hogy nem iszik. Addig legalábbis, amíg Anikó meg nem érkezik. Keserű arccal eltekerte a kupakot. Az apja arcán látta ezt a keserűséget, amikor néha megverte. Részvét nélküli, rideg fájdalom volt a tekintetében, ahogy pofozta, mintha neki is fájna, amit csinál. („Ezt hívjuk lelkiismeretnek.”) De meg kellett tennie, hiszen a világ vele is elviselhetetlenül rideg és részvételen volt, ezért néha véresre kellett vernie a gyereket, szigorú és keserű tekintettel, mert közben sajnálta magát, hogy meg kell büntetnie. („Szar a világ, és téged is annak néznek majd, fiam, ha nem figyelsz...”) Az apja egy életen át sajnálta és szánta magát, de ezt az önmaga iránti elgyöngülést a gyerekek sosem volt szabad látnia. Megemelte az üveget, és ivott. Az apja kétségkívül lelkiismeretes ember volt. Talán ha nem jut eszébe az a mindenbe belefásult, keserű arca, megvárta volna Anikót. Majd a másodikkal! Az ágy felett is volt egy tükör, látta magát, ahogy elsuhan benne, szégyenlősen és kissé félszegen. Fölényesen intett neki. Levette teknőspáncél keretes szemüvegét, és az íróasztalra tette. Egy darabig elgondolkodva bámulta a függönyt, ahogy a szélben hullámoz, aztán félrehúzta, kiállt a keskeny erkélyre, és rágyújtott. A kisváros képe, így előtte elterülve, a Fő tér, mely fakó sárga napfényben ázott egy darabig, amíg az ég megint be nem felhősödik, és amíg újra el nem ered majd az eső (nyugati határszél, hűvös és megbízhatatlan), mint mindig, most is megnyugtatta. Az ismerős bejárat, a két kopott beton lépcsőfokkal, az imitált klasszicista homlokzat (az a két ügyetlen, stilizált oszlop, jón vagy dór, ezt nem lehetett eldönteni a hatvanas évek elképzeléseiről, ő maga *sztálinisztájl*-nak nevezte el), a jobbára üres és félhomályos hotel lobby, az álmoskás tekintetű recepciós lány, aki gyanakodva méregette, amikor megállt bőröndjével a pult előtt, a jobbra nyíló étteremből párálló konyhaszag, mely elkeveredett a nehéz függönyökből áradó mosószer illatával, mindez valahogy egyszerre volt távoli és otthonos. Az ablakból épp a szemközti árkádsorra látott, az árkádok alatt kávézó egyetemista társaságra. Régen itt fordult el a villamos a Sportház felé. A kávézó helyén húsbolt volt valamikor. Az volt az első szava, hogy „hús”. És itt látta meg Anikót, másodikos gimnazistaként, évváró után.

Ezek a megtalált pillanatok, ahogy az italtól ellazulva, gondtalan mosollyal kiállt az erkélyre, és belelógatta arcát a napsütésbe, a diákok felhangzó röhögésébe és a szélbe, ezek a ritkán megtalált pillanatok voltak azok, amikor – fura mód – a legerősebb lelkiismeret-furdalást érezte a gyerekkorában elképzelt életével kapcsolatban,

amit sosem tudott megvalósítani, s melyet ilyenkor egészen olyannak látott, mint egy élő, ám általa ismeretlen másik ember valós és tökéletes életét, amit irigyelt, és amibe éppen ezekben a pillanatokban észrevétlenül beköltözhetett, mint egy személyiségtolvaj egy lopott személyivel. Az érzés mindentől eltávolította, ami az általa ismert életre jellemzőnek volt mondható, ebben a tavaszi lebegésben elidegenedett önmagától, a karja nem az ő karja volt, Katinka a felesége valaki más dolga-baja, az lehetett, aki lenni akart, a tetteiért sem ő felelt, legszívesebben meztelenre vetkőzött volna, annyira szabadnak érezte magát.

Vannak ezek a pillanatok. Leereszkedő megbocsátással „önfeledtnek” szokás mondani. Holott, és ezt ő is tudta, csak a feltételes módból („lehetek őszinte?”, „mondhatom így?”, „megtehetem?”) való visszatéréssel, a szabadság legteljesebb, mérckelés és latolgatás nélkül megélt állapotában ébredhetünk tudatára annak, hogy kik is vagyunk, ahogy emlékezetünk is ezekben a múltó pillanatokban a legélesebb, mintha épp öntudatunk volna a legfőbb gátja annak, hogy a helyes úton járjunk, helyesen döntsünk, és mérlegelés nélkül tudjuk átélni, elnézni, sőt, megbocsátani az életet. Tudta, mégis elszégyellte magát.

Hallotta, ahogy az árkádok alatt az egyik fiatal felröhög. Hát hogyan is képzelte? Hogy lehet az a gyerek ilyen szemtelenül vidám és szabad. Nyilván valami ócska viccen nevetett, egy hülye szójátékon, vagy egy kiscsaj seggén, egy számára érthetetlen utaláson a Trónok harca egyik szereplőjével kapcsolatban, amit ő már nem tud semmilyen kontextusban elhelyezni, ha érti is, nem tartja viccesnek, mert egy rajta kívül eső valóságra mutat, mely egyáltalán nem szórakoztató, ahogy egyébként az elmúlt tizenöt évben minden, ami történt vele vagy körülötte, minden igencsak távoli világot jelölt, a baráti társaságok, a kollegiális kapcsolatok, a család sem volt más, mint idegen szövegkörnyezet, olyan lett, mint egy interjúból vagy beszédből kiragadott félmondat, mely jellemző ugyan rá, de sem lényegét, sem lényének jelentős részét nem mutatja meg, s amit szörnyülködő arccal, kárörömmel vagy felháborodva idéznek a barátok, a kollégák és a család, ha ő éppen nincsen jelen, és az egészben talán ez a legszomorúbb, hogy jelenléve általában volt megkérdőjelezhető, és éppen azért, mert mindig is képtelen volt a többiek által belakott, és egy rossz viccel, egy kinyilatkoztatással vagy bonmot-val nyeglén vagy beavatottan vagy hozzáértően vagy művelten körülírt, elütött, kimondott, megfogalmazott valóságban jelen lenni, azaz bármiben megnyugatóan felismerni és elhelyezni magát. Kényszeresen felnevetett, mintha hallotta volna „azt a viccet”, és most becsatlakozna. („Szánalmas vagy fiam...”)

Próbálta rögzíteni korábbi hangulatát, amikor egy kicsit megkönnyebbültnek érezte magát, és felelőtlenül azt gondolta, hogy örökös kételkedését is elfelejtheti. Nézte a fiatalokat, ahogy a teraszon ültek, a lányok a fiúk ölében, és nevetgéltek a hétszáz forintos söreik felett, és arra gondolt, hogy – emlékei szerint – harminc valahány éve ő is éppen ilyen „laza” és bizakodó volt, csak akkor húsbolt volt a kávézó helyén, de a hentes tavasszal kirakott pár könyöklőt az árkádok alá, így a teret bámulva lehetett enni a sült debrecenit, és nemegyszer jöttek ide Anikóval a hetedik óra után, és miután kértek egy virslit, meg ketten egy üveg sört, elvarázsolva hallgatta

Apám a börtönben, 1957

Édesanyám, 2019

a lányt, aki az Utas és holdvilágból idézett, és Velencéről mesélt és Erdélyről, ahová majd el fognak utazni, és a párizsi diáknegyedről, és ő, aki addig csak Csehszlovákiáig jutott, lélekben bejárta a lánnyal Európát, egészen az Atlanti-óceánig, ahonnan talán már nincs is tovább, és meglepetésére ettől a határtalanságtól, mely ijesztő volt és kiszámíthatatlan („Mindig az a gyávaság, meg a kisebbrendűségi érzés, ejnye-bejnye...”), sokkal inkább magyarnak érezte magát, mint a hazafias daloktól, amiket korábban a kórusban énekelt, mert akkor értette meg, hogy milyen apró földterületre szorították össze a „magyart” (mint olyat), az „oroszkok” (mint olyanok), és talán éppen e váratlanul fellángoló büszkeség miatt határozta el 1986-ban, hogy kilép a KISZ-ből is, ahogy a kórusból már egy évvel korábban, és kezdett el Anikó hatására URH-t és Kontrollt hallgatni, és kritikusan nézni az ember arcú szocializmus rendszerét, mely akkor, 1986 áprilisában, e felismeréstől hirtelen elérhetetlenül távolivá és érthetetlenül idegenné vált számára, ahogy azóta szinte minden társadalmi próbálkozás, noha akkoriban csak pár forint volt egy üveg Kőbányai.

Rágyújtott és felhívta Anikót. Ki se csöngött, rögtön az üzenetrögzítőt kapcsolta a szolgáltató.

Anikó világlátásában és kételkedés nélkül irredentának vallotta magát, noha világpolgár volt, és felfogásában is inkább volt szabadelvű, mint konzervatív, de a nyolcvanas években úgy érezte, hogy kihívó miniszoknyáival és dekoltázsával is, egészen magától értetődő módon, a nemzeti önérdékérvényesítés mellett tüntetett, mintha a hosszúszoknya megkurtításával kapott *mini* egyenesen Trianon jelképe lenne. (De hát az is volt, vagy nem?) Apámat nem szerette, emlékezett vissza, és kifújta a füstöt a napsütésbe, melyet egy könnyű szélroham után, pár perc múlva újra felváltott a cseperegni kezdő eső, „kiokosított” lumpen-kádernek, afféle pártiskolákban képzett „diplomás kommunistának” tartotta, aki nem hazaszeretettől, vagy a fegyverek iránti rajongása miatt lett katona, hanem csak azért, mert rettegett a szabadságtól, melyben, kellő szigor és a mindenkit félelemben tartó fegyelem nélkül bármelyik „horthysta”, népnyzó áruló az életére törhet, és visszaveheti tőle, amiye van, amiért a hadseregben keményen megdolgozott. Az apja sem szerette Anikót, szabados kis kurvának tartotta, olyannak, mint a hippiket 1968-ban, hazáról beszél, de közben csak a seggét riszálja, mondta, az elvtársakat kritizálja nyilvánosan, pedig hát kell valami rend, ami a hazát egybe tartja, mint a melltartója a serdült kis melleit.

Anikó semmit sem változott azóta, még a szoknyája se lett sokkal hosszabb, határozottan lépdelt meztelen lábaival a tömegben az Oktogonon, ahol találkoztak, ő lefelé ment a lépcsőn, Anikó felfelé gyalogolt, elsőre meg se ismerte, ha nem hallja a nevét, fel se néz a nőre, pedig most is szemrevaló volt, ahogy annak idején a húsbolt előtt, mindenki megbámulta, ahogy ma is, nem éppen fiatal pedig, de valahogy olyan eleven, feszes és élvezetes, örömteli, pedig még ma sem érezte elintézettnek a rendszerváltozást, „megy a népnyzó” meg a „szélhám” ma is, mondta később a presszóban, ahova beültek, engem is *lehazaárulóznak*, mert egy jogvédő szervezetnél dolgozom. Kigombolta a blézerét, beleivott a mochaccino-jába, aztán intett a pincérnek, hogy hozzon még egy kör vodkát és két vizet.

Lenyűgözve bámulta. Két év Velence és Róma, egy év Párizs, öt év egyetem, és tizenöt ambiciózus év a versenyszférában... Az egyik pillanatban úgy érezte, mintha tegnap váltak volna el, a másikban úgy, még sosem találkozott vele.

(Volt ebben a nőben valami vibrálás, valami – a szó fizikai értelmében – magnetizáló, pusztán a szexepillel nem megmagyarázható feszültség, mely több és más volt, mint nőiség, bár ennek az erőnek női mivolta felől kétséget nem hagyott, de határozottság, agresszivitás, szellemi fölény, s mindezek mellett a részletek, a bizonytalanságok, a ferdtételek és hazugságok, valamint az összefüggések felismerésének, s az általa így megismert valóság értelmezésének és gyakorlati tapasztalattá alakításának olyan kifinomult és összetett képessége jellemezte, mellyel uralni tudta az embereket, mint Superwomen egy másod- vagy harmadvonalas comics huszadrangú karakterét, akinek a szája elé rajzolt buborekba gyöngye stilisztikájú, de szenvedélyes felkiáltásokat írtak a rajzoló tizenöt felkiáltójellel, hogy indulataik és érzelmeik a Hősnővel folytatott párbeszédben, ha ilyen kezdetleges módon jelezve is, de valamelyest érthetőek legyenek.)

Sokáig csak annyit tudott róla, hogy az érettségi után rögtön elutazott nyaralni Olaszországba. Az már ott, a presszóban derült ki, hogy félúton Velence felé a vonaton megismerkedett egy közel nyolcvan éves úriemberrel, akivel kedélyesen végig beszélgették az utat, jobbára semmiségekről, Firenzéről és a reneszánszról, mely két téma mindkettejüknek szívügye volt. A pályaudvaron elköszöntek, és címet cseréltek, aztán hosszú ideig leveleztek, bár többet sosem találkoztak. Amikor a férfi pár év múlva meghalt, Anikóra hagyta több ezer kötetes, ritkaságokkal, nyomatokkal teli könyvtárát. Csak úgy. Barátságból. (Mennyit ér a művelt világban egy jó beszélgetés...) Aztán mégsem jött haza a nyaralás után, Velencében maradt, és egy cipőboltban dolgozott. Akkor kapott kedvet, hogy bőrrel dolgozzon, ott, az öreg, poros, nagy és matt tükrökkel teli velencei boltban, ahol jobbára csak idősebb olasz gavallérok vásároltak „csináltot” cipőt, és néha valahai, elszegényedett, de emlékeikhez és elvárásaikhoz megingathatatlanul hűséges úriasszonyok, akiknek fáj a térdük, és a bőrük, hiába krémezték a térdüket, mégis olyan volt, mint a kopott velúr, szinte már reszelős. A bölcsésznek készülő lányt felizgatta az *anyag*, annak különböző állapotai, a matéria, a cipőkrém fénye, a ragasztó szaga, a pergamenszerű emberbőrön átkéklő erek domborulata, a színekkel és az anyag különböző állapotaival, a „textúrákkal” való találkozás, és az addig büvölten agyonolvasott, homályosnak tetsző filozófia fejtegetések vadonjából előváló felismerés, hogy minden tudásával együtt az ember is csak éppoly alakítható anyag, mint bármi más, költészete sem több, mint az a tompa puffanás, ahogy két kikötött gondola összeütközik. Úgy döntött, hogy művészettörténetet és szobrászatot tanul. A szerencséje akkor sem hagyta el! Velencéből Rómába ment, eszténként takarítani járt, reggel egy kávémérésben dolgozott, délután pedig előadásokat hallgatott az egyetemen. Pár hónap múlva, egy hűvös, de napos reggelen, a Trastevere egyik kávéházának kiségitőjeként kávé és limoncellót szolgált fel egy a hatvanas években dobbantott, Szabad Európás magyarnak, aki módfelett megörült neki, hogy végre honfitárral találkozik, akivel a kávé és a likőr mellett végre anyanyelvén elbeszélgethetett. Egy órát trécseltek mindenféléről, főleg persze a diktatúra mibenlétéről,

ezen egyébként össze is különböztek, mert a férfi nem volt olyan bizakodó a rendszerváltás sikerességével kapcsolatban, „tele vagytok spicikkel, kislány, itt meg iparóriások várják, hogy a vasfüggöny lebontása után megállapodjanak velük”, mondta, míg Anikó abban bízott, hogy az emberek átformálhatók, újra önthetők, mint a szobrok, alakíthatók és jobbá tehetők, de mindezzel együtt is egészen elbűvölték egymást, főleg Anikó a férfit talpraesettségével és tájékozottságával, annyira, hogy állást ajánlott neki a római irodán. Igent mondott. (Nem volt nehéz döntés, mindig is csípte az idősebb, tapasztalt férfiakat.) Egy hónapig maradtak Rómában, aztán a férfi Londonba költözött, de Anikónak nem jött be a város éghajlata, sem a Piccadilly Circus zsúfolt forgalma, és fél év után kedve volt szétnézni a franciák fővárosában, ezért Párizsba utazott. Szabad Európas főnöke ajánlásával egyből Fejtő Ferencet kereste fel. Egy évig intézte az író ügyeit, tolmácsolt, szervezett, elkísérte nyilvános szerepléseire. Közben megtanult franciául, és fordítani kezdte régi kedvencét Boris Viant, ezek a novellák később meg is jelentek egy neves kiadó gondozásában, de Anikó persze akkor sem érte be ennyivel, a divat fővárosában felelevenítette a kézművességhez fűződő emlékeit, és saját maga által tervezett táskákat kezdett készíteni. Eleinte csak ő hordta, aztán az ismerőseinek készített ajándékokat, egy pénztárcát, egy szemüvegtartót, később már komoly megrendeléseket is kapott. Az egyik barátja, aki a Quartier Latin-ben lakott, és bejáratos volt az ismert művészek és divattervezők köreibbe, azonnal beajánlotta a Chanel cég accessoire dizájnereinek, akik elismerően bólogattak és tucatszor elmondták, hogy „c'est magnifique!”, ráadásul szerződést ajánlottak neki. Fél év gyakornokoskodás után a párizsi központban kapott volna státuszt, mint vezető tervező. Fél év? Hát mi az? De Anikó nem vállalta el, mert túl messze volt az üzem, és nem volt kedve négy átszállással – ebből egy metróút Créteil-ből a Bastille térig, onnan még egy másik a Défense felé, és végül öt megállónyi RER – azaz összesen két és fél óra utazással kezdeni minden napot. Hazajött Budapestre, elvégezte az egyetemet, és a KÖZGÁZ diploma után egy bankban lett fiókgazgató, aztán önálló terület-vezetői státuszt kapott, kicsivel később megint feljebb lépett, és tíz évig régiós igazgatóként dolgozott, amikor viszont az egészből eleje lett. Burnout, szívem.

Anikó ezt a harminc évet most egyszuszra mondta végig, a szeme se rebbent közben, mintha csak az előző napját mesélte volna el.

Hogy a fenébe csinálod, hogy nem látszik rajtad ebből a harminc évből semmi sem?????

Így, mondta Anikó, és lehúzta a vodkát. Csak addig csinállok bármit, amíg érdekel, amíg leköt, amíg látom benne az előrelépés, a fejlődés lehetőségét. Ami és ameddig jól esik.

Akkor... harminchárom éve az állomáson, azt ígértem neked, találok egy jó kis lakást, egy belvárosit, ha lehet, mondjuk közel a Nemzeti Múzeumhoz, hogy kiülhessünk a kertjébe, ahogy itt a Csónakázó-tó mellé szoktunk, és ha megvan, szölok, és összeköltözünk. Aztán még csak fel sem hívtalak. Soha többet... Feljöttem Pestre, elkezdtem az egyetemet, és úgy éreztem, könnyebb, ha nem keverlek bele a nyűgös életembe, apám emléke is kísértett, az önálló élet felelőssége. Bocs... Én nem is tudom, miért jutott most ez

eszembe... Erről már kár beszélni, de mégis, hogy tiszta legyen a kép, ki kell mondanom, hogy ne haragudj!!!!!!!

Hagyd a csudába, legyintett Anikó. Lett volna még két jó évünk, na és!, persze, az két nagyon jó év lett volna, de nem több, ha akkor összeköltözünk is, két év után elhagylak, te egészen másra vágysz, hogy is mondjam, többre becsülöd a saját biztonságodat, talán túl sokra is értékeled, hogy mások ne is érinthessenek, ne veszélyeztethessék kialakított életrendedet, neked csak bezavar, ha túl sok minden történik veled, ha olyasmiben kell döntened, amiben minden választás kényelmetlenséghez vezet, azt alapvetően gyűlöled, a megpróbáltatásokat is, jól döntöttél, a könnyebb utat jártad tovább, de engem meg, látod, visz a vérem, sehol nem tudok nyugton maradni, a férjem is alig bír követni, hát mit tegyek, ő is lassan hatvan, hiába volt válogatott pólós, akkor is elszáll az élet, nincsenek komoly ambíciói, se terve, egy nagy mackó, tele rajongással, meg a reménnyel, hogy mi ketten majd szépen megöregedünk. Ebben hasonlít hozzád egy kicsit.

Te férjhez mentél????? Nem is tudtam... Mikor??????

Igen, mondta Anikó. Tíz éve. Tudsz egyáltalán rólam bármit is? Római. Sármos center. Az a „pasta, bor, belcanto, fekete, sűrű haj” típus. Haha, csupa sztereotípiák, nem? Nem is nagyon bírja Pestet. Mindig Rómába vágynak. Ő is olyan érzékeny férfi...

Különös nyomatékkal mondta azt, hogy érzékeny, nem bántóan, lenézően, inkább együttérzően, mintha valami fogyatékról beszélne.

Sosem gondoltál rám azóta? Emlékszem, amikor elbúcsúztunk az állomáson, vetél két hot dogot, meg két sört, szorongattad a kezem, és ígéretted, hogy az első dolog lesz telefonálni, ahogy megérkezel a kollégiumba.

Ez volt az én kalandom... Lemondani rólad!!!!!!

Ez nem kaland, Iván, ez hazugság. Hazudtál nekem. De nem akarom rád olvasni, ennek így kellett lenni, mondta, aztán finoman megfogta a férfi asztalon pihenő kezét. Tudod, hogy van egy közös adósságunk, egy tartozás, amit viszont én sosem felejtettem el?

Nézte Anikó kezét az övében.

Tudom.

Jó nő, gondolta. Negyvenkilenc. Egy kívánatos MILF. Anikó úgy tartotta a kezét, mint egy Chanel táskát, egy ritka, gyűjtői darabot, egy értékes tárgyat, s mint aki jobban ismeri azt a bizonyos tárgyat bárkinél, amit végül is ő tervezett, ő szabta ki és varrta össze, ami valamikor régen elveszett, elkeveredett az idők viharában, de most, hogy végre és véletlenül ismét előkerült, felidézheti ennek az érzékeny drága, és mindenképpen rejtélyes kalandokba keveredett csecsebecsének, az ő rajzasztalnál megfáradt kezének a történetét, melyet visszaszerezni bármennyi pénzt megér, sőt, aminek az ára, a csalás, a titok és az összeesküvés már magában is annyira izgató, hogy pusztán birtokba vétele is egyfajta kielégülés.

Talán ezért imádnak a végtelenül gazdagok végtelenül sokat költeni, mert minden kidobott ezer vagy tízezer dollár a „kis halál” éteri állapotába juttatja őket. (A vásárlás baszás, mondta a gyakornok, egy végtelenül buta kis nőcske, akit a Moholy-ra sose

vettek fel, de már önálló projektekre vágyott, a liba.). Gyönyörrel fizetni meg a bűnt, kinek nem éri meg?, hiszen csalóvá és a bűnben cinkossá válás minden más létezésről és szövetségtől magasabbrendűbb jelenlét a földön, a kivételesség gondolata pedig nem állt távol Anikó elképzeléseitől.

Első látásra könnyebb volna ilyenkor nemet mondani, gondolta. Kimaradni. Hazamenni a feleségéhez, megvacsorázni, megnézni a Híradót. Ha igent mond, az talán mindannak tagadása, ami őt alkotja, de egyúttal annak is, amit Anikó a számára jelent. Ha igent mond egy kalandra vele, nemet kell mondania a nőre, akit valamikor szeretett. Ezek ugyanis nem újrakezdhető, hanem éppen, hogy még folyamatban lévő ügyek. A megcsalás persze egyértelmű, ha a feleségéről beszél, de lefeküdni Anikóval azt jelenti, hogy tulajdonképpen vele csalja meg őt. Vele ugyanis egy történetbe zártan él, még ha harminchárom éve nem is látta, vagy talán éppen azért, az emlékezés és a nosztalgikus önkény logikája szerint ő még annak a tizenhét éves lánynak a barátja, aki volt, ezért is ülhetnek most együtt ebben a bárban, ezért is emlékeztetheti Anikó egy elmaradt éjszakára, sorsuk megszakítatlan és folytonos maradt. Az igennel nemcsak házasságából, de ebből a narratívából is kilép. Nemet kéne mondani, gondolta, és azzal megerősíteni, ami volt. Hogy például egyedül Anikótól viselte el, hogy Ivánnak szólítja, holott gyűlölte ezt a nevet, a második nevét használta mindig, Barna, ez volt az igazolványában is, és arról, hogy a megyei tanácson Iván Barnának jegyeztették be, a barátai sem tudtak, talán a felesége sem, mert ahogy az öreg meghalt, első dolga volt névváltoztatási kérelmet benyújtani, mintha így semmissé tudta volna tenni, hogy apja szovjet imádatának és szervilizmusának születése óta szenvedő áldozata.

A többit már tudjuk. Igent mondani mégis mindig egyszerűbb. Nem az ígéret miatt. Az embernek lényegesen kevesebb dolgot kell végiggondolnia. Az igen, gondoljuk megengedően, mindig a másik felelőssége. Aki csábít, aki meggyőz, aki elad. Neki kell tudnia, mi a legjobb nekem.

(„Könnyebb kommunistának lenni, vagy nácinak, állatbarátnak, vegánnak, humanistának, migránsbarátnak vagy olyannak, aki a nőjét veri, könnyebb valamilyennek lenni, mint látszólag „semmilyennek”, könnyebb, mint mérlegelni, átgondolni mindezeket a lehetőségeket, mert a gondolkodás a legtöbb esetben a kétely és aztán a tagadás igényéhez vezet, ahhoz az imperatívuszhoz, hogy nemet mondjunk arra, amit bárki más állít és ígér nekünk, mert bárki vagy senki sem ismerhet minket igazán annyira, hogy megmondja, mitől lesz szebb és igazabb az életünk, az éttrendünk vagy a világgal való kapcsolatunk, épp ezért csak a magunknak tett ígéret lehet fontos, csak önmagunkra mondhatunk igent, minden másra az egyetlen jó válasz a nem... Én elfogadom, bárhogy is legyen, de ezek alapján kell döntened, Iván, gondold át, fontos-e neked, releváns-e még egy kamaszkori megállapodás...?”)

Elnyomta a cigijét. Még mindig csepergett az eső. Az árkádok alatt elcsendesedtek a fiatalok. Összebújva susorogtak, mint a galambok a templom ablakaiban.

Hogy tud manipulálni ez a nő, gondolta, milyen gátlástalanul, a felelősséget is könnyedén áthárítja rám, mintha én hoztam volna föl azt az elmaradt éjszakát, s az

én „igenemre” neki még lehetne mondani „nemet” és „nemet”, és ha én „nemet” mondanék arra, hogy lefekszem veled, voltaképpen azt jelentem ki, hogy áruló vagyok. Boszorkány ez a nő!

Hát tessék! Igent mondott, itt van, a feleségének azt hazudta, hogy egy *Épített örökség és fenntarthatóság* című, örökségrehabilitációs és urbanisztikai konferenciára megy, elvégre azért mert ötvenéves, még nem szabad elzárnia magát az új szempontoktól, technológiáktól és tendenciáktól, mert ezek a ma még tapogatózó irányzatok pillanatok alatt általános gyakorlattá válnak, s tényszerű valóságukban már késő lesz megismerkedni velük, magyarázta Katinkának, aki nem nagyon értette, mivégre ez a szenvedélyes és kimerítő előadás a dolog szakmai részéről, sose szólt bele, hogy a férje mikor és hova megy, de nem fogott gyanút, bízott az emberekben, ahogy Anikó talán már fiatalkorában sem igazán, Katinka számára nem volt a dolgoknak mögöttese, második jelentése, a vérrög az vérrög, nem is idézőjelezhető, ha igen, az nyelvtani értelemben is műhibát jelent, vagyis azt, hogy valami mégis elzárta az eret, és ebből adódóan a szakvéleményben felbukkanó különböző lehetséges jelentésrétegek mind ugyanazt jelentik, a halált, de nemcsak orvosi tapasztalatai miatt volt mindig egyenes, jelleméből adódott, hogy az életet jónak és eredendően helyes lehetőségnek tartotta, még bűnözők esetében is, ezért is ellenezte mindig a halálbüntetést, mert, Anikóval ellentétben, képtelen volt az élő anyagot a lélek létezésétől elkülöníteni, s nem a matéria átalakíthatóságában hitt, ami egy orvostól nem lett volna éppen meglepő, hanem abban, hogy a lélek gyógyítható, s ezzel a jótékonyssággal fordult mindig Barna felé is, és nem firtatta, hogy mit csinál, most is úgy eresztette útnak, mintha csak a boltba menne, szabad volt, és mindezek után Anikó elég pofátlanul nem jelentkezik, de még csak fel sem veszi a telefont.

Kezdett megéhezni, késő délután volt, gyakorlatilag reggel óta nem evett. Nem akart a szállodában enni, ezt már tényleg meg akarta Anikónak tartani, egy gyertyafényes nagy vacsorát, aperitiffel, pezsgővel, az étteremben remek volt a homár, de a rozé kacsamell se rossz, így tervezte el, és éppen ezért nem is akarta eltönni magát, viszont tudott a közelben egy kis kínait, arra most gusztusa is lett volna, egy jó, szójás, zöldséges cuccra, édes savanyú levesre, előbbit natürlích pálcikával, mert villával enni a gung bao-t több, mint blaszfémia, még ha ebben ott is van az európai ember gögje, persze, hogy képes megtanulni a számára leghaszontalanabb dolgokat is, és csak hogy fensőbbségét és kulturális mindenevőségét bizonyítsa, botokkal ügyetlenkedik, pedig megvannak a jól kitalált evőeszközei, de divatot csinál ebből is, mint a Jakuza tetoválásból, meg az afrikai szobrokból, az indián karkötőkből meg a gyrosból is. Tényleg, van egy jófej arab az áruház mellett, jutott eszébe, és ezekben az időkben, amikor terjed a Koronavírus okozta influenza, talán megbízhatóbb, mint egy kínai, ha ugyan egy arabra lehet mondani, hogy megbízható („Tudjuk mi, mit keresnek itt, hogy nem fogják elkiáltani magukat karácsonykor, hogy *Allahu Akbar* a mise alatt? Nem, szívem, nem tudjuk.”), és akkor már általában, itt az osztrák határ mellett, a gőzgombóc és a vadas elválasztóvonalán, mondhatni Kelet és Nyugat gasztronómiai cezúráján melyik a megbízhatóbb, a kínai vagy az arab?, ez a vég, ez a teljes paranoia, de jogos,

elvégre Amir magyarul se tud még, ugyan nagyon aranyos fiú, mindig ad extra szószot, de csak egy éve érkezett, és hát hogyan?, honnan?, kihez?, miért? („Istenem, hol vannak a régi jó kifőzdek, bassza meg!?”)

Maga sem értette az érzéseit. Sosem volt baja senkivel. Ma sem gyűlölte egyiket sem, egyszerűen csak kezdte nem szeretni az arabokat, a kínaiakat és az angolokat, az oroszokat és a törököket, ahogy egyre több magyarral szemben is lettek ellenérzéseit. De hát mitől? A kor? Hogy ötvenéves és fáradt? Tudta, hogy egy hajléktalan, ha visszatásítónak tűnik is, gyakorta nem önhibájából él úgy, ahogy él, és talán éppen azok miatt, akik olyanok, mint ő, akik azt, hogy „gyakorta” gyakorta hozzáteszik személyes élménybeszámolóikhoz, jelezve, hogy azért igenis vannak kivételek, akik miatt nem árt az óvatosság, és akik egyáltalán nem érdemlik meg a humánus ember jóérzését, elvégre maguk juttatták oda magukat, ahonnan nincs visszaút. És ezt, hogy „nincs visszaút” úgy tudták mondani, mintha ez felmentené őket az alól, hogy segítsenek. Tudta mindezt, de tehetetlennek érezte magát, és ez a tehetetlenség, hogy nem tud igazából segíteni sem a menekült szíriaiakon, sem a nyomorultakon, de még az anyján sem tudott annak idején, ez az érzés és lelkiismeret-furdalás feldolgozhatatlan erejű félelemmel töltötte el, hogy akkor ezek szerint rajta sem fog majd senki segíteni, ha egészen megvénül, ha magatehetetlen lesz, ha menekülni kell, mert katasztrófálissá válik a helyzet, és amikor ezt érezte, s egyre gyakrabban kellett éreznie, mindig magát sorolta első helyre, nem mások igazságát vagy szükségleteit, mintha már akkor és azonnal el kellett volna kezdenie a világégésre való felkészülést.

Szóval nem eszik kínait. A gyrosossal még vacillált.

Erről sem szeretett beszélni. A félelmeiről. Szégyellte, vagy csak nem akarta elárulni, hogy egyedül érzi magát, hogy retteg az öregedéstől, és attól, hogy hetvenévesen idegenektől kell majd alamizsnát koldulnia. Pedig amúgy mindenki a félelmeiről beszél. A tompán sajtó „lelkifúrjaikról”, a „napi stresszről”, a szegény kivágott fákról, a vonuló migránsokról, a devizahitelről, az elfogyó magyarokról, a hígmagyarokról, a zsidókról, az antiszemitékről, a nőkről, a nem nőkről, a nem férfiokról, a betegekről, általában a betegségekről, nézd csak, jutott eszébe, olyan változatosan beszélnek, mesélnek, litániáznak, áradoznak a testi nyavalyákról, a magukéról vagy máséról, mint Walther von der Vogelweide a szerelem gyönyörűségeiről. („Halálkultúrában él a Nyugat, fiam, te csak bízz a kommunizmusban!”) De, ahogy tapasztalta, a félelmét őszintén senki nem fogalmazza meg, csak az ellenséget rajzolja körül. Félni csak szellemi munka árán lehet, mivel gondolkodásunk is abból a félelemből fakad, hogy egész életünk értelmetlen, céltalan, semmibe vivő és félelmetes. Minden nagyszerű dolog, gondolta tovább időzve a keskeny erkélyen, a nyelvek, a művészetek, a templomok, mind ebből a félelemből fakadnak. Hogy Michelangelo Dávidja? A Mona Lisa tünékeny mosolya? Az ezerszer végiggondolt, más és más nézőpontokból megtekintett, átélt, tagadott, megértett és elfogadott félelemből kikristályosított tudás remekművei! A félelem sosem lehet olyan egyszerű, hogy Amirnak, meg a hungarikum címkével ellátott Erős Pistából hamisított csípős szószának ahhoz bármi köze is lehetne. Amit szeretünk, félünk elveszíteni, de amit féltünk, nem biztos,

hogy szeretjük is, azt a robosztus, barna olajfestményt például, amit a nagynénjétől kapott, és állati drága volt, azt féltette, de közben utálta is, és Amirt nem szerette, de néha arra gondolt, mi mindent veszített el, amit szeretett. Amir már nem fél semmitől. Hic et nunc létezik, és meglehetősen ezért félelmetes. Mert a mi félelmünk még jövő idő. A „valami rossz lesz” állapotából való visszatekintés a „még minden rendben van” pillanatára. Nem akarsz *félni fogni*. De megelőlegezed magadnak, hogy félni fogsz. A jelen csupa harag és bizonytalanság és híg Erős Pistával elbarmolt gyros, amiért Amirt utálni lehet. Sokszor volt az az érzése, hogy az emberek ostobák ahhoz is, hogy féljenek. Félni túl absztrakt, de legalábbis összetett, hogy a tömeg rosszérzésének alapja legyen. Gyűlölni, gyilkolni, szobrokat ledönteni tényszerű.

Úgy döntött, mégsem Amirhoz megy, hanem a „Legendásba”. Mert meggondolta, megrágtá, meghányta-vetette magában, és „félve maradt”, azaz maradt benne némi rossz érzés, hiába gondolta át az imént az egész problémakört olyan logikusan. Az ember érzelmi reakciói egyáltalán nem logikusak.

Lassan szürkülőni kezdett az ég, s talán volt rá esély, hogy a sötétség előtti utolsó órákban kisüt még a nap, de úgy érezte, az is inkább csak emlékeztető lesz az egyedül töltött, végig nosztalgizált délutánra, „rezümé”, mint a filmsorozatok következő epizódjának elején az addig történetek összefoglalója, mert valahogy érezte, hogy ma már akkor sem fog történni semmi érdemleges, ha eláll az eső vagy előbukkan egy kicsit a nap, bár a bágyadt fények a nedves városon visszaidézhetik még a gyermekkor terveit, a bakfis Anikó nyurga alakját, ahogy pattogó mellel szalad az akkor még működő villamos után, a vágyat, hogy ezeket a melleket ismét a tenyerében tartsa, annak reményét, hogy bár megszegve a Tízparancsolat diktátumát, újra szabad lehet, mely szabadságtól félt is egy kicsit, mert tudta, hogy ötvenévesen csak durva szabályszegeként lehet boldog, felesége van, megszokásai és rutinjai és vannak írott és íratlan törvények, amiket felnőttként már nem vehet olyan könnyedén, ilyen „öregen” csak ezeket megszegve érezheti pár pillanatra „fiatalnak” magát, még inkább annak a laza fazonnak, aki fittyet hány az előírásokra, a megkövetelt jómodorra, a business casual elvárásaira, amilyen mindig is lenni szeretett volna, de amellet, hogy tartott ettől a szabadosságtól, kívánta is, most, hogy mindjárt ötvenegy lesz, pár napra hátat fordíthatna az állandó hajszának, a kötelességteljesítésnek, kiélvezhetné, hogy jutott valamire, lehetne kicsit nyegle, kicsit nagyképű, megmutathatná ennek a poros, kicsit mindig nedves kisvárosnak, hogy ő az a menő mérnök, aki megengedheti magának, hogy egy igazán jó csajjal az oldalán vonuljon wellnessezni minden délután, ő lehetne az irigyelt „őszes halánték”, aki egy tininek megértő és kielégítő „apafigura”, egy negyvenesnek tapasztalt hiéna lehet, aki tehát lazán fölszedhetne tizennyolc éves, élményekben és magányukban elkeveredett kis csajokat, kipróbálhatja férjükbe beleunt feleségeket, vetíthetne nekik, mert már van mit vetítenie, és tudja, hogy kell eladni az árut, ezer üzleti tárgyalás után bárki combjai közé bedumálná magát, és ami a leglényegesebb, már képes arra is, hogy, empatikus legyen, egy megértő sármőr, meghallgassa és megvizsgálja a csöndes örület határán tántorgó lányokat és asszonyokat, akiket kaland, remény, megbecsülés nélkül hagyott az élet, s az önképüket, mint egy

fényt kapott negatívon a lényegét, kitörölte a nyomorult kamaszkoruk, a hülye apjuk, vagy éppen az, hogy volt egy kamaszlányuk, akiért *végiggyűrítették* az elmúlt húsz évet egy alkoholista férfi oldalán, hogy mindig meg kellett felelniük egy „pasinak”, mert a nők sorsa már csak olyan, hogy az életük elején és a végén keresik önmagukat, az igazságot, ifjan még a másokét, az emberiségét, a világét, a wild life-ét, a Dél-Amerikában kávé szedő gyerekeket, korosabban meg már csak a saját, mindig elmaradt boldogságukat, és akkor már bármi áron, rutinnal, ésszel, felülemelkedve és objektíven és tárgyilagosan és radikálisan, és ebben alapvetően különböznek mindannyian, bakfisok és érett nők a Férfitől, aki sosem keres sem igazságot, sem boldogságot, mert tudja előre, hogy hasztalanság volna olyasmit keresni, ami nincs, fiatalembert a saját teste szabadságára gondol, és ötvenesként is csak annak a valahai kölyöknek testi szabadságára vágyik, aki volt, aki azért akart költő lenni, hogy dughasson, vagy épp azért nem lett költő, mert attól félt, hogy egy költő nem imponál eléggé, ezért nem is dughat jó csajokat, miközben persze egész életében gyűlölte az összes költőt, mert ő nem lett az, pedig mekkora tervei voltak, de lemondott az álmairól, és menő semmirekellő lett, aki a városban minden nőt megdugott, akiket egyébként a költő ismerősei is, a férfi egyszerűbben működik, mert a fejében mindig az a tizennyolc éves vagány marad, akit csak egy dolog érdekel, és egy atlétikusan *végigdugott* élet után, hetvenévesen már nem foglalkoztatja más, csak a bográcsolás, meg hogy elég hideg legyen a sör vagy a fröccs, és hogy a halászlé milyen apró trükköktől halászlé igazán, és ebben nem különbözik Amir vagy ő, vagy az árkádok alatt ücsörgő srácok, mert ebben az agyat előntő szürkületben egyforma szürke mindegyikük, bár, és láss csodát, tényleg kisütött megint a nap, ő legalább azok közé sorolhatta magát, aki húszéves koráig, amikor megismerte a feleségét, Katinkát, tényleg mindenkit megkapott, akit akart, csak Anikót nem, de persze, Anikó lett volna a legjobb, mert Anikó kicsit olyan, mint a férfiak, nem igazságvágy és a boldogság hajszolása érdekli, csak a saját teste szabadsága, ilyen volt fiatalon is, gyereket sem szült, igaz, Katinka sem, és bár Anikónak van egy férje, az olasz vízilabda sztár, mégsem kapcsolatban van, inkább kapcsolat felett, Anikó sosem sérült, nem is boldogtalan, meghallgatni se kell a bánatát, egyszerűen ideális lenne arra, hogy „törvényszegő” legyen, és laza és menő és fiatal, és hogy Katinkát vele csalja meg, de Anikó nincs itt, nem jelentkezik, és a telefonja is egyfolytában süket.